

Един ден дядото отишъл в гората за дърва и бабата решила да го нагости с печено месце. Добре, ама като нямала пари за месо, хванала кученцето, заклала го и го опекла във фурната като заек.

Върнал се дядото Вечерта и бабата го нагостила с печеното. Цял ден не бил слагал нищичко в устата си прегладнелият старец и сега лакомо се нахвърлил върху Вкусното месо. След като огризал първия кокал, той се сетил за любимото си кученце и извикал през отворената Врата:

– К-ъ-ъ-ъчи, Пинда!

– Пинда ядеш, Пинда Викаш! – измърморила бабата.

Като огризал още един кокал, дядото извикал още по-силно:

– К-ъ-ъ-ъчи, Пинда!

– Пинда ядеш, Пинда Викаш! – измърморила пак бабата, но този път дядото я чул.

Па като станал от мястото си, набил я жестоко и я прогонил от къщата си.

В любимата на много поколения ромски деца приказка „Кученцето Пинда“ народният разказвач е внушил идеята за това, че според ромските норми на живот е голям грях да се задоволява биологичната нужда с храна от кучешко месо. Кучето в старото ромско номадско ежедневие е имало своето почетно място – да пази стопаните си от лошите хора и тази му функция остава свещена. От животните, първи помощници на ромското племе, само конят стои пред кучето. Ето защо за нарушителите на ромските традиции и норми на живот друг начин за наказание, освен отлъчване от семейството, не може да има. По-тежко от това наказание за ромите не съществува.

Всеки човек идва на този свят потопен в лоното на определен тип култура и никой не може да я избира, когато се ражда, отглежда и възпитава. Вече зрелият, съзнателен човек може да прояви предпочитания към определена култура, да работи за обогатяването ѝ, да я изучава и изследва всестранно, но никой няма право да твърди, че някоя култура, принадлежаща на определено общество, е по-значима и истинска от останалите. Всички култури са еднакво значими и с еднакво право на живот и развитие.

В този смисъл ромският фолклор е от изключително